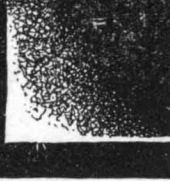

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Σε μία μέρα ή δύο... απάντησε ο Πεϋρόλ. Νά είσθε δέ βέβαιος ότι ο πρίγκηψ Γκονζάγκας θά σάς εινε ειλικρινώς εγγνώμων γιά ό,τι κάνατε γιά αυτόν...

—Δέν τό κάνω γιά αυτόν κ' έχω μάθει πριν από πολύ καιρό νά μη βασίζομαι στην εγγνωμοσύνη τών ανθρώπων! Αποκρίθη ό ντόν Πεϋρόλ.

Ο Πεϋρόλ υποκλήθηκε κ' έφυγε σκανδαλισμένο· εξααιρετικά μ' αυτό τό μυστηριώδη γέρο, γιά τήν ταυτότητα τού όποιου δέν μπορούσε νά μάθη τίποτε, ούτε στό γειτονικό πανδοχείο.

Είδαμε πώς ο Γκονζάγκας είχε άναγγείλει στην ντόνα Κρούζ, ότι ή κατοικία τής Αύγης και τής δικής του θά ήταν στο έξω, υπό τήν επιτήρησι τού Πεϋρόλ, σ' αυτό τόν ετοιμόρροπο πύργο.

Ή αλήθεια είνε ότι ο πρίγκηψ είχε έρεθιστή υπερβολικά, μαθαίνοντας ότι ο ιδιοκτήτης τού πύργου είχε άρνηθί νά τού τόν πωλήσῃ. Κι' αυτό, γιαι έπρεπε έτσι νά πιάσῃ στό παιχνίδι του ένα νέο πρόσωπο, πού δέν τό ήξερε καθόλου και πού μπορούσε νά ήταν επικίνδυνο, άφου έκρυβε τόνόμα του.

—Μου φαίνεται τίμιος άνθρωπος, τού είχε πῆ ο Πεϋρόλ.

—Εκτός άν είνε ένα· πονηρός κανάγιας! φώναξε ο Γκονζάγκας. Έξέ άλλο, πώς θά μπορούσης εσύ νά ταιριάξῃς μ' ένα τίμιο άνθρωπο; Θό σνεινιούσαν καλύτερα μαζί του, άν σου έμοιαζε...

Ο Γκονζάγκας δέν είχε καθόλου κέφι έκείνη τήν ήμέρα και, κατ'α τή συνήθειά του, έσποδισε στον έπιστάτη του.

Ο τελευταίος ήσπασε τού απάντησε ποιητικά:

—Άν δέν σνεινιούμεθα, έξρω έναν τρόπο νά κανονίσω τά πράγματά μου... Νά μείνω μόνος μου...

Ο Γκονζάγκας ήταν άνθρωπος πού καταλάβαινε εύκολα τά ύπονοούμενα. Δέν είχε καιρό άλλοτε νά ζητήσει άλλο καταφύγιο και τίποτε δέν τού άποδείκνυε ότι θά μπορούσε νά βρη καταφύγιο πού σίγουρο άπ' αυτό. Ποιάς θά μπορούσε ποτέ νά σκεφθῆ ὄ ἀνάληψη τήν Αύγη ντέ Νεβέρ στον πύργο τού Πέννα;

Γι' αυτό είνε στον Πεϋρόλ, πριν τόν άφήσει:

—Τά μάτια σου στην Αύγη και δυσπιστείς στό γέρο ιδιοκτήτη τού πύργου...

—Μείνετε ήσυχοι, εσχάτως. Σε λίγο ο τόπος θά ξεκαθαρίσῃ και θά μείνω έγώ ο μόνος κύριος τού πύργου.

Μ' αυτό ήθελε νά πῆ ότι λίγες ήσαν ακόμα ή μέρες τού γέρο Ίσπανού.

Τήν επομένη έφτασε στό πανδοχείο, όπου κοίταν ή Αύγη, ένας γιατρός από τή Σαραγκόσα ένας τσαρλατάνος μάλλον, παρά γιατρός, ο όποιος διέταξε νά τής κάνουν άφαιμάει, και νά τής δώσουν καθαρκτικά. Μά στην κατάστασι πού βρισκόταν ή Αύγη, ή έντολής τού γιατρού άν έπραγματοποιούτο, θά τήν σκόταν. Γι' αυτό τό, ή ντόνα Κρούζ αντίτάχθηκε μέ όλες τīs δυνάμεις σ' αυτό κ' ο Πεϋρόλ κατάλαβε πώς είχε δικη.

—Μπορούμε νά μεταφέρουμε τήν άρρωστη ως έκει; ρώτησε δείχνοντας μέ τό δάχτυλο τόν πύργο.

—Πιστεύω... Μά πρέπει πρώτα νά γίνῃ ή άφαιμάει...

—Πήγαμε στό διάβολο, κατηγόρησῃ φώναξε ο Πεϋρόλ μανιασμένος... Μόνον στους γαιδάρους σαν και σένα κάνουν άφαιμάξεις.

Ο τσαρλατάνος μάζεψε τά σενεργά του, και τά χρήματα πού τού πέταξαν, και πήρε πάλι τό ταχύτερο τό δρόμο τής Σαραγκόσας.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί ή Αύγη ντέ Νεβέρ, έαπαλωμένη σ' ένα φουέτο πού τό κρατούσαν στα χέρια τους δέκα εφρωστωί άνδρες, έφτασε στην πόλη τού πύργου τού Πέννα.

—Μπορούμε νά μεταφέρουμε τήν άρρωστη ως έκει; ρώτησε δείχνοντας μέ τό δάχτυλο τόν πύργο.

—Πιστεύω... Μά πρέπει πρώτα νά γίνῃ ή άφαιμάει...

—Πήγαμε στό διάβολο, κατηγόρησῃ φώναξε ο Πεϋρόλ μανιασμένος... Μόνον στους γαιδάρους σαν και σένα κάνουν άφαιμάξεις.

Ο τσαρλατάνος μάζεψε τά σενεργά του, και τά χρήματα πού τού πέταξαν, και πήρε πάλι τό ταχύτερο τό δρόμο τής Σαραγκόσας.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί ή Αύγη ντέ Νεβέρ, έαπαλωμένη σ' ένα φουέτο πού τό κρατούσαν στα χέρια τους δέκα εφρωστωί άνδρες, έφτασε στην πόλη τού πύργου τού Πέννα.

Ο ντόν Πεϋρόλ περίμενε μέ τό καπέλλο στό χέρι. "Όταν τήν είδε τόσο ώραία και τόσο χλωμή, έννοιωσε νά γεννιέται μέσα του μία βαβαία στοργή γιά αυτό τό λεπτό πλάσμα, πού έρχόταν νά ζητήσει τήν ύγεια του στον πύργο του.

Θυμήθηκε τīs παλιές ήμέρες πού φιλοξενούσε τώπορα ήρωικούς ξένους στα παλάτια του και έξεχασε πώς είχε γίνῃε τώρα σχεδόν ένας άγριος. Άγνούσε πιάς ήταν αυτή ή κόρη, από πού έρχόταν και όμως έννοιωσε κιόλας μέσα του ότι τήν αγαπούσε σαν παιδί του...

Έπειτ' από μία ώρα, ή Αύγη κοιμόταν βαθειά σ' ένα άπέραντο δωμάτιο τού πρώτου πατώματος τού πύργου. Πλάι στό προσκέφαλό της άγρυπνούσε ή ντόνα Κρούζ.

Τήν ίδια ώρα, ο Πεϋρόλ, μέσα στό δωμάτιο πού τού είχαν παραχωρήσει, έτριβε εύχαριστημένος τά χέρια του και μονολογούσε:

—Μερικοί μήνες άναπαύσεως σ' αυτό τό καταφύγιο, θά μου κάνουν μεγάλο καλό, ύστερ' από τόσες περιπέτειες. Ή δουλειά μου εδώ θά είνῃ εύκολή κ' ό,τι κ' άν συμβῆ θά βρισκωμαι άσφαλισμένος από τīs τρικυμίες και τό σπαθί τού Λαγκαρντέρ...

Έπειτα έκανε τήν τουαλέτα του και πήγε νά βρη τόν πυργοδεσπότη. "Από καιρό τώρα, ο έπιστάτης τού Γκονζάγκας δέν ήταν τόσο εθιμος κ' ή ρυτίδα πού χώριζε στα δύο συνήθως τό μέτωπό του—ένδειξις φροντίδων και φόβου—είχε σχεδόν εξαφανιστή όλοτελα.

Βρήκε τό ντόν Πεϋρόλο σ' έναν έξώστη τού πύργου νά μοιράζει ψίχουλα σέ μερικά πουλάκια, πού έφτασαν σχεδόν ως τά χέρια του κ' ή σκηνή αυτή, παρ' έλη τή διαστροφή τής ψυχής του, τού έκανε κάποια έντύπωση...

—Πρέπει—συλλογίστηκε—ή σνεινιούσις αυτού τού ανθρώπου νά είνε πολύ γαλήνια... Πρέπει σνεινιέσαι νά έπαυρημύ σ' αυτόν και νά τόν έμπούσω μέ κάθε τρόπο νά χάσῃ τή μύτη του στις δουλειές μου...

Άκούοντας τόν ήχο τών βημάτων του, ο ντόν Πεϋρόλο γύρισε τό κεφάλι του.

—Κύριε, είνε ο Πεϋρόλ, χαϊρετώντας τον, καταγίνεστε αυτή τή στιγμή μέ κάτι πού φανερώνει τήν καλωσύνη τής καρδιάς σας. Αυτό μ' έθαυράνῃε νά σάς υποβάλω μία αίτησι...

—Εύαρεστηθήτε νά εξηγηθήτε, κύριε.

Ο ντόν Πεϋρόλο τήν ήμέρα έκείνη, όσο ποτέ άλλοτε, έννοιωσε τήν καρδιά του γεμάτη καλωσύνη και γλυκύτητα κ' ήταν εύχαριστημένος από τόν εαυτό του, πού είχε κάνει μία καλή πράξ, δεχόμενος στό σπίτι του, ένα δυστυχισμένο πληγωμένο πουλί σαν τήν Αύγη.

—Ή φταχή μικρούλα! σκεφτόταν. Μοιάζει μέ περιστέρι, πού τού έσπασαν τά φτερά... Μά ποιάς άθλιος τό έκανε αυτό...

Κύτταξε τόν Πεϋρόλο, τού όποιου ή ύποκριτική και ύπουλη έκφρασις τού είχε κάνει έντύπωση.

—Ίσως αυτός εδώ!... Ίσως ο Γκονζάγκας ο ίδιος! σκέφτηκε πάλι ο γέρο ευπατρίδης.

—Έχω αναλάβῃ κάθε φροντίδα, άρχισε νά λήψ χαμονεύοντας ο Πεϋρόλ, γιά ό,τι άφορτά τīs δύο νέες πού έχγατε τήν καλωσύνη νά δεχθήτε νά φιλοξενήσῃτε εδώ... Μά βλέπω κιόλας ότι δέν θά μπορούσα νά κάνω τίποτε χωρίς τή βοήθειά σας... Έσείς λοιπόν πού δίνετῃ τροφή στα μικρά πουλάκια, δέν θά μέ πληροφορήσετε πού μπορώ νά βρω μία γυναίκα γιά νά μαγειρεύῃ και νά μάς έμπούσῃ νά πεθάινουμε τīs πενάς;

—Γιά πόσο καιρό τή χρειάζεστε;... ρώτησε ο ντόν Πεϋρόλο.

—Γιά μιάν-δύο μέρες, ως ότου νά μπορέσω νά βρω στό γειτονικό χωριό μία άλλη, πού θά αναλάβῃ καθήκοντα μαγειρίσεως και ύπηρε-

τρίας..

—Κοιτά! φώναξε ο Ίσπανος.

‘Η γυναίκα που τού έκανε τις δουλειές βρισκόταν στον πύργο την ώρα εκείνη κι’ έτσι έτοιμη να φύγει, βλέποντας την επιδρομή τόσων αγνώστων στο έρημητήριο του γέροντος ευπατρίδη.

‘Η Κοנוίτα πλησίασε τόν ντόν Πέντρο, ο οποίος της είπε μερικά λόγια στο αυτί και την παρακάλει να τεθή στη διάθεση του Πευρόλ.

‘Η Κονοίτα είχε κι’ αυτή την ίδια γνώμη με τόν κύριο της : Τό πρόσωπο του επίστατου τού Γκονζάγκα δεν της ένέπνεε καμιά εμπιστοσύνη. ‘Ωστόσο, έτρεξε να τόν έξυπνηρηθή και να ετοιμάσει προχειρώς ένα γεύμα.

‘Ο Πευρόλ δεν έπαυε τώρα να άπειθυνή τις ευχαριστίες του στον πυργοδεσπότη, ο οποίος ωστόσο δεν έδινε σ’ αυτές καμιά προσοχή. Στά μάτια όμως του ντόν Πέντρο, όλ’ αυτά, μούρναν μιστήριο και συλλογίστηκε ότι, αφού ήθελεν κάποιον για να περιποιείται τη νεαρή άσθενή, ήταν προτιμότερο αυτός ο κάποιος να ήταν άνθρωπος της εμπιστοσύνης του. Και παίρνοντας άμέσως την άποράσι του, είπε στον Πευρόλ, τη στιγμή που εκείνος έτοιμαζόταν ν’ άπουρηθή :

—‘Η κόρη μου βρισκόταν τώρα στην Γιαμπελόνια και την περιμένα από ώρα σε ώρα. ‘Αν δέν βλέπετε να ζητήσετε άλλο το πρόσωπο που σας χρειάζεται, μόλις θά γυρίση, θά τεθή στη διάθεσί σας..

—‘Η κόρη σας, παρατήρησε ο Πευρόλ, δέν είνε τέτοιας τάξεως, άν κρίνω από τόν πατέρα της, να κάνη μιά τέτοια δουλειά. Και δέν θάναχομαι ποτέ να ταπεινωθώ στο ρόλο μιάς υπηρετήριας.

—‘Απατάθει! τόν διέκοψε ψυχρά ο ντόν Πέντρο. ‘Η κόρη μου είνε ‘Ατσιγγάνα.

‘Ο Πευρόλ τόχασε και τραύλισε :

—Μά τότε έσείς, κύριε, τί είστε ;... Σας θεωρούσα για ιδεαλό..

—Οί ιδεαλοί δέν μπορούν να έχουν αυριανικό αίμα στις φλέβες τους.. κι’ εγώ κατάγομαι από τόν Καλήφη της ‘Ανδαλουζίας ‘Ιμπου-‘Αχμάρ, τόν Κόκκινο ‘Ανθρωπο!..

—Τό όνομά σας ;

—Μή ψάχνετε να τό βρήτε, άν και είμαι μεγιστάν της ‘Ισπανίας. Λέγετέ με, άν θέλετε, Κόκκινο ‘Ανθρωπο... ‘Εχουσα πολύ αίμα στη ζωή μου και θά χύσω ίσως και άλλο..

VIII Η ΜΑΡΙΚΙΤΑ

‘Η άφιξις τού Πευρόλ στον πύργο του Πένια έγινε την ίδια μέρα ακριβώς, που ο Κοκαρντάς ανέβαινε στο κτίρισμα στη Μαδρίτη.

Την επομένη, ο ίππότης Λαγκαρντέρ, οι δυο παλληκάρδες και ο Βάσκος ‘Αντίνας Λαχό είχαν συγκεντρωθή σ’ ένα έρεισμαμένο σπίτι τών περικών της Σιγκοβίας.

‘Ο Κοκαρντάς, αδιάγνωστα ο άθλιος, τό είχε σκάσει από τούς ‘Αδελφούς τού ‘Ελεούς και της Ειρήνης, όπως είχε ξεφύγει κι’ από την κρεμάλα που τού είχε στήσει ο Γκονζάγκα. ‘Ήταν δέ εθύμος, όσον ποτέ του.

Μά, αντίθετως, ο Λαγκαρντέρ ήταν πολύ σκυθρωπός.

‘Ήξερε τώρα ότι ο Γκονζάγκα ήταν στη Μαδρίτη μαζί με όλους τούς φίλους, έκτός από τόν Πευρόλ. Αυτό λοιπόν τού άποδεικνυε ότι ο Πευρόλ βρισκόταν κάπου άλλο μαζί με την Αύγη και τη ντόνα Κρούζ και θάδινε έδκα χρόνια της ζωής του για να μάθη πού.

—Μά είσαι βέβαιος πώς είδες τό Σαβερνύ στη Μαδρίτη ; ρώτησε τόν Κοκαρντάς.

—Ναι, άπάντησε ο Γασκάνος. Μου είπε τ’ονομά του.. Μου έδωσε μάλιστα να πιώ κι’ ένα μεγάλο ποτήρι νερό, πράγμα που είχα να τό πάθω καιρό..

—Γιατί δέν τού είπες πώς ήμουν κι’ εγώ εκεί ;..

—‘Ε, πιστούνι μου!.. Πώς να τού τό πώ μέσα σ’ ένα σωρό κόσμο, πού με τριγυρίζε ;..

—Κι’ όμως, ίσως αυτός να ξέρη πού βρίσκονται ή Αύγη και ή ντόνα Κρούζ..

Κι’ ο Λαγκαρντέρ βύθισε τό κεφάλι του μέσα στα χέρια του. ‘Όλοι τότε σάπασαν, σεβόμενοι την περισυλλογή του και τόν πόνο του.

—‘Ανάμεσα σ’ όλους, ήταν και μιά γυναίκα : ‘Η Μαρικίτα ή ‘Ατσιγγάνα.

Κύτταξε μιά στιγμή θλιβερά τόν ίππότη κι’ έπειτα πήγε και κάθισε στο πλάι του.

—Μην άπελπίζεσαι, τού είπε, και πές μου πού θά μπορέσω να σε ξασαθρώ σε δυο μέρες, γιατί πρόκειται τώρα να σ’ άφήσω..

—Και πού θά πάς ;

—Νά εκπληρώσω τό καθήκον μου.. Μή με ρωτάς σχετικώς, γιατί δέν θά μπορέσω να σου πώ τίποτε..

‘Ο Λαγκαρντέρ την κύτταξε στά μάτια, μά εκείνη ύπόμεινε τό βλέμμα του, χωρίς να ταραχθή καθόλου.

—‘Αμφιβάλλεις για μένα ; τόν ρώτησε. Φοβάσαι λοιπόν μήπως

πάω να συναντήσω τούς έχθρούς σου ;

—‘Ισως!... Δέν ξέρω ποιά είσαι κι’ ωστόσο έχεις προσκολληθή στη βήματά μου..

‘Η Μαρικίτα χαμήλωσε τό ώραίο μελαχρινό κεφάλι της και δυο δάκρυα κύλησαν από τά μάτια της.

—‘Ωστόσο, είμαι άφωτισμένη σε σένα μέχρι θανάτου, ψιθύρισε, και ή άμφιβολία σου μου σπαράζει την καρδιά. ‘Αν θέλεις να με ύποχρέωσις να σου πώ πού πάω, θά ύποκώσω..

‘Ο Λαγκαρντέρ σηκώθηκε, την κύτταξε ιαά στιγμή, συγκινημένος από τά δάκρυά της και είπε :

—‘Οχι! Είμαι σκληρός, φτωχό μου παιδί. ‘Υπόφερα όμως τόσο, ώστε πρέπει να με συχωρέσεις.. Μή μου λές τίποτε, δέν θέλω να μάθω..

‘Αμέσως τό πρόσωπο της νέας κόρης φωτίστηκε..

—Πάω να βρω τόν πατέρα μου, τού άπάντησε. Αυτό τό κάνω μιά φορά κάθε δεκαπέντε μέρες τουλάχιστον. ‘Ετσι κι’ άν βρισκομαι στην άλλη άκρη της ‘Ισπανίας, έστω κι’ άν ξέρω πώς με περιμένει ο θάνατος στο δρόμο.. ‘Όταν εκπληρωσω αυτό τό καθήκον μου, θά ξαναγυρίσω να σου προσφέρω την άφοσίωσή μου..

Τώρα πού ο Λαγκαρντέρ δέν της ζητούσε πια τίποτε, ήβλεπε να τού τά πή δλα. Της σφράγισε τό στόμα με τό χέρι του και τη φίλησε στο μέτωπο.

—Πήγαινε, γενναία καρδιά! της είπε. Αυτό πού κάνεις είνε καλό κι’ ο Θεός άς σε προστατεύση στο δρόμο σου.. ‘Αν δέν συμβή τίποτε έκτακτο, θά σε περιμένουμε ‘επειτ’ από δυο μέρες στους πρόποδες της Τόρρε Νουόβα της Σαραγκόσσας.

—Θά είμ’ εκεί, άπάντησε ή Μαρικίτα. Μή φύγης από την πόλι αυτή πριν με ξαναβείς, έκτός άν παρουσιασθή άνωτέρα βία.. Κάτι μου λέει ότι θά σου φέρω ευχαρίστα νέα.

Κι’ έρριξε στο Λαγκαρντέρ ένα τελευταίο βλέμμα γεμάτο μελαγχολία, τρυφερότητα κι’ ύποταγή κι’ άπομακρύνθηκε..

Τό ίδιο βράδυ, την ώρα πού ή σκιά τούλιγαν τόν πύργο του Πένια, ή Μαρικίτα έφτασε μπροστά σ’ αυτόν. ‘Η μικρή ‘Ατσιγγάνα ήταν πολύ κουρασμένη, μά δέν έννοι άθε την κουρασιά της μπρός στη χαρά της, πού θι ξανά έλεπε τόν πατέρα της.

—Μά έξασαν στάθηκε ξαφνιασμένη, βλέποντας τέσσεραπέντε παράθυρα τού πύργου φωτισμένα.

Τί έσήμαινε αυτό ; Μιά μεγάλη άνησυχία ή την κυριεύσε για τόν πατέρα της κι’ άποφασιστικά άρχισε ν’ ανεβαίνει την άτελείωτη σκάλα πού ώδηγούσε στην είσοδο τού πύργου.

Διέσχισε κατόπιν την πόρτα άπ’ την όποία έμπαινε συνηθώς κι’ έπειτα από λίγες στιγμές έφτασε λαχανιασμένη σε μιά μεγάλη σάλα, όπου βρήκε τόν πατέρα της να διαβάζη ήσυχα-ήσυχα.

‘Επεσε στην άγκαλιά του, άνικανη να προφέρει λέξι : και λίγο έλειψε να λιποθυμήση. Τά στοργικά φιλημάτά του την έμψυχώσαν.

—Καλώς ώρισες, αγαπημένο μου παιδί! της είπε.

‘Η Μαρικίτα όμως, άκούγοντας βήματα πάνω άπ’ τό κεφάλι της, άναστήθηκε και ρώτησε :

—Τί είν’ αυτό ;... Μήπως σ’ άπειλεί κανεις κίνδυνος ;... Είδα φώτα στα παραθύρα..

—‘Ήαύχασε, κόρη μου. της άπάντησε ο ντόν Πέντρο. Θά μάθης τί συμβαίνει αύριο και θά δής πώς δέν ύπόκει λόγος να σεβασαι.. Τώρα θά σου πεινάς και θά διψάς και θά έχεις άνάγκη άναπαύσεως..

—Δέν πεινάω κι’ ούτε έχω άνάγκη από ξεκουρασί.. Μίλα, πατέρα, μίλα, σε ικετεύω!.. Τί συμβαίνει έδω ;

—Τίποτε δυσάρεστο ούτε για σένα, ούτε για μένα.. Νομίζω πώς έκανα μιά καλή πράξι.. Θά μ’ έπιδοκιμάσης κι’ εσύ, χωρίς άλλο, όταν θά μάθης περί τίνος πρόκειται.. Θά μείνης μάλιστα μαζί μου για λίγο καιρό..

—‘Αδύνατον!.. Άβριο κίολας πρέπει να φύγω..

—‘Αβριο!.. Μά σε χρειάζομαι κοντά μου όχτώ μέρες τουλάχιστον.

—Καμιά άνθρώπινη δύναμις δέν θά υπορέσει να με κρατήση, άπάντησε ή Μαρικίτα, ή όποία σηκώθηκε όρθή.

—‘Ούτε κι’ άν σε διέτασσα ;

‘Η νέα έσκυψε τό κεφάλι της για μιά στιγμή, μά παρέμεινε πολύ ψυχρή.

‘Ο γέρος δέν θύμωσε καθόλου κι’ είπε με φωνή πολύ γλυκεία :

—Κι’ άν σε παρακαλώσα :

—Πατέρα! Πατέρα! φώναξε ή Μαρικίτα. Μή μου τό ζητάς αυτό!.. Είν’ αδύνατον!..

—Κάι ποιός λοιπόν σε περιμένει για να τόν προτιμάς από τόν πατέρα σου ; ρώτησε ο γέρος ξαφνιασμένος.

(‘Ακολουθεί)